

بررسی ده یک و هدا یا از دیدگاه کتاب مقدس
نویسنده: لوک رایان

مجموعه آموزه‌های کتاب مقدس

ده یک و هدايا

نویسنده: لوك رایان

انجمن تحقیقات کتاب مقدسی رایان

انتشارات کلیسای خداوند عیسی مسیح

فهرست مطالب

۱.....	پیش گفتار:
۴.....	ده یک و هدایا:
۷.....	موارد مشمول ده یک:
۱۰.....	موارد مشمول هدایا:
۱۲.....	موارد مصرف ده یک:
۱۴.....	موارد مصرف هدایا:
۱۶.....	ثمرات دادن ده یک:
۱۸.....	اجبار یا اختیار:
۲۰.....	ده یک دادن لاویان:

به نام خدای خدایان، پادشاه پادشاهان، خدای قدیر، خدای مشیر، پدر سرمدی، سرور
سلامتی، الف و یاء، ابتدا و انتها، اوّل و آخر، او که بود و هست و می آید.
* به نام خداوند عیسی مسیح *

پیش گفتار:

در کتاب لاویان، باب ۲۷، در خصوص مواردی که جزو موقوفات برای خداوند می باشد و احکام آن برای قوم اسرائیل، آورده شده. موقوفات خداوند به چهار دسته به قرار زیر تعریف می گردند.

۱. **نذر:** «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون کسی نذر مخصوصی نماید، نفوس بر حسب برآورد تو، از آن خداوند باشند. ...»
۲. **قربانی:** «^۹و اگر بهیمه ای باشد از آنهایی که برای خداوند قربانی می گذرانند، هر آن چه را که کسی از آنها به خداوند بدهد، مقدّس خواهد بود. ...»
۳. **وقف:** «^۴و اگر کسی خانه خود را وقف نماید تا برای خداوند مقدّس شود، کاهن آن را چه خوب و چه بد برآورد کند، و به طوری که کاهن آن را برآورد کرده باشد، همچنان بماند. ...»
۴. **ده یک:** «^{۲۰}و تمامی ده یک زمین چه از تخم زمین چه از میوه درخت از آن خداوند است، و برای خداوند مقدّس می باشد. ...»

هر آن چیزی که جزو یکی از این موقوفات برای خداوند قرار گیرد، برای ابد متعلّق به خداوند خواهد بود و هرگز دهنده او اجازه بازپس گیری، و یا در زمره اموال خود نمی تواند بشمارد. این که چگونه مصرف بگردد فقط در اختیار خداوند است و او احکام آن را در کتب مقدّس به شکل کامل اعلام فرموده است.

ده یک، یکی از موقوفات برای خداوند است که کتاب مقدس به طور جامع و دقیق در خصوص احکام و شرایط آن توضیح داده است. هر چند در خصوص آن به تفصیل کتاب مقدس صحبت نموده، اما در کمال شگفتی شاهدیم که کلیساهایی هستند که در خصوص آن تعالیمی اشتباه به اعضای خود ارائه نموده و باعث به وجود آمدن چالشهایی ناشایست در کلیسا شده‌اند.

آن چه متأسفانه در بین برخی از این جماعت‌های کلیسایی دیده و شنیده می‌شود، سران این جماعت‌ها به بهانه گرفتن ده یک از اعضای خود، با منحرف ساختن کلام روشن خدا، عملاً در حال کلاهبرداری هستند.

دادن ده یک، یکی از احکام تغییرناپذیر و بدون گذشت است و تا زمانی که خیمه خداوند بر زمین برقرار و کلیسا و خادمین او مقرر می‌باشند، هیچ کسی که مشمول دادن ده یک می‌گردد، نمی‌تواند از آن سر باز زند. و همچنین به بهانه نیاز خادمین و کلیسا نیز نمی‌توان در احکام و قوانینی مازاد آن چه در کتاب مقدس مکتوب است به آن افزود.

به خاطر تأثیرات قابل توجه و اهمیت ویژه‌ای که این موقوفات در زندگی هر ایماندار مسیحی و بقای کلیسا دارد، آموزه کتاب مقدسی آن نیز پس از شنیدن مژده خوش انجیل، و سپس دانستن موضوعات مهمی مانند: شناخت الوهیت؛ آموزه‌های دعا، روزه و شناخت ارکان کلیسا، در اولویتهای اول قرار دارد که می‌بایست به طور دقیق به آن پرداخته گردد.

باز باید گفت که متأسفانه بسیار دیده شده، برخی از کلیساها با فشار آوردن به احساسات نوایمانان، آنان را ملزم به دادن ده یک از منابع درآمدیشان می‌کنند و آنان نیز یک دهم از درآمد خود را به کلیسایشان می‌پردازند که این کاملاً اشتباه است. این پرداختی آنان نه این که در قالب احکام ده یک نمی‌باشد! حتی در قالب هدایا نیز قرار نمی‌گیرد! یعنی هیچ نیکویی و منفعت روحانی برای آنان ندارد چون در راستای کلام خدا انجام نشده و تنها مورد کلاهبرداری قرار گرفته‌اند.

از سویی دیگر نیز کسانی هم هستند که وقتی وجهی به کلیسا به عنوان ده یک می‌پردازند چنین تصوّر می‌کنند که آن وجه می‌بایست صرف امور خیریه و نیازمندان گردد، که این تصوّر آنان نیز کاملاً اشتباه و بر خلاف آموزه کتاب مقدّسی است.

نهایتاً هر دو گروه از این اشخاص پس از مدّتی از خادمین خود و کلیسا دلزده و بی‌اعتماد شده، یا کلاً نسبت به کلام خداوند بی‌تفاوت می‌گردند و یا از کلیسا خارج می‌شوند؛ در صورتی که اگر از ابتدا در مسیر تعلیم صحیح قرار می‌گرفتند، نه این که به چنین وضعی نمی‌رسیدند، بلکه برکات آسمانی بسیاری را نیز به جهت اجرای فرامین خدا دریافت می‌کردند.

از آن جایی که احکام ده یک هنوز بر کلیساها حکم و جاری است، لذا آگاهی درست از این احکام و شرایط آن ضروری و لازم است، کتاب مقدّس همیشه در کنار ده یک به موردی دیگر اشاره می‌کند که به آن هدایا گفته می‌شود. هدایا همان گونه که از اسمش معلوم است، هدیه است و در میزان کمیّت و جنسیّت آن قطعاً ملاک دل هدیه دهنده است، با این وجود کتاب مقدّس در خصوص هدایا نیز توضیحات بسیار جامعی ارائه می‌کند.

هدایا به خداوند نیز به غیر از انفاق به فقرا و نیازمندان است، و مانند ده یک متعلّق به خداوند می‌باشد که خود او در کتاب مقدّس شرایط آن را به تفصیل اعلام نموده.

هدف از نگارش این کتاب، روشن‌سازی تعلیم ده یک و هدایا برای خداوند از منظر کتاب مقدّس است، و به هیچ وجه به هیچ یک از آموزه‌های منحرف رایج استناد نمی‌گردد. کتاب مقدّس به روشنی تمام در خصوص آن تعلیم می‌دهد. تنها با یک نگاه سطحی به آیات کتاب مقدّس کافی است تا دریابید حقیقت امر چگونه است.

ده یک و هدایا:

ده یک به معنی، یک دهم از هر چیزی است. وقتی گفته می‌شود ده یک، یعنی یک دهم هر چیزی را باید جدا نمود و به خداوند تخصیص داد. ده یک حسب کلام خدا از ابتدای بشریت بوده و پرداخت آن برای کسانی است که زیر سایهٔ برکات خداوند زیست می‌کنند و از او نصیب می‌برند، ده یک واجب قطعی می‌باشد و عدم پرداخت آن بر ذمهٔ شخص بوده و او را مجرم می‌سازد.

برای اولین بار با نام ده یک، در باب ۱۴ کتاب پیدایش آشنا می‌شویم، زمانی که ابراهیم با ملک‌یصدق کاهن خدای تعالی ملاقات می‌کند: «^{۱۸} و ملک‌یصدق، مَلِکِ سالیَم، نان و شراب بیرون آورد. و او کاهن خدای تعالی بود،^{۱۹} و او را مبارک خوانده، گفت: مبارک باد ابرام از جانب خدای تعالی، مالک آسمان و زمین^{۲۰}. و متبارک باد خدای تعالی، که دشمنانت را به دست تسلیم کرد. و او را از هر چیز، ده یک داد» (پیدایش ۱۴ : ۱۸ - ۲۰).

در این زمان نه قوم اسرائیل به وجود آمده بود و نه هنوز موسی و شریعت خدا بر روی زمین بوده؛ اما می‌بینیم که ابراهیم از هر چیزی که در جنگ غنیمت گرفته بود، یک دهم آن را به ملک‌یصدق می‌دهد. او با این کار خود را زیر سایهٔ خدای تعالی قرار می‌دهد. فلسفهٔ پرداخت ده یک همین است، مانند اشخاص خراج‌گذار و مالیات دهنده که با پرداخت خراج و مالیات، سروری دیگری را بر خود می‌پذیرند و در زیر سایه و حمایت او قرار می‌گیرند.

این عمل در نسل ابراهیم به همین طریق مرسوم ماند تا زمانی که خدا پرداخت ده یک را به عنوان یک فریضه به قوم بنی‌اسرائیل حکم کرد و با صدور احکامی بسیار دقیق، مواردی که به آنان ده یک تعلق می‌گیرد و چگونگی مصرف آن را بیان می‌دارد. این احکام همچنان تا به امروز و انتهای دنیا برای کلیساها نیز مقرر می‌باشد.

علاوه بر ده یک، خداوند به موسی می‌گوید که اسرائیل را خطاب کرده و به آنان بگو برای یهوه خدای خود هدایا بیاورند. با این کلام، خدا هدیه دادن را نیز برای قوم خود حکم گردانید، اما زمان دادن هدیه، نوع جنس هدیه، و میزان آن را حسب دل و توان هر شخصی آزاد گذاشته شد تا بر کسی فشار و اجبار در آن نباشد: «و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ^{۲۰} به بنی اسرائیل بگو که برای من هدایا بیاورند؛ از هر که به میل دل بیاورد، هدایای مرا بگیرید» (خروج ۲۵ : ۱ - ۲).

هدیه به معنی تحفه و پیشکشی است. لذا برای دادن هدیه هرگز نمی‌توان زمان، میزان و نوع خاصی را تعیین نمود. هدیه دادن عملی است تماماً برآمده از دل و با رغبت قلبی، و معمولاً هر هدیه‌ای را با هدیه‌ای دیگر پاسخ می‌دهند. که دقیقاً خداوند نیز چنین عمل می‌کند.

وقتی به شرایط هدایا و چگونگی مصرف آن نگاه کنید، مشخص می‌گردد که خداوند به هدایا نیازی ندارد و در لوای چنین حکمی در حقیقت، می‌خواسته بخشش را به قوم بیاموزد و مازاد بر این منفعتی نیز در حق قوم و خادمین خود، حسب برکات عظیمی که در هدیه دادن است، بنماید.

«^{۲۱} و خداوند به هارون گفت: اینک من ودیعت هدایای افراتنی خود را با همه چیزهای مقدس بنی اسرائیل به تو بخشیدم. آنها را به تو و پسرانت به سبب مسح شدن به فریضه ابدی دادم. ...^{۲۲} و به بنی لاوی اینک تمامی عشر اسرائیل را برای ملکیت دادم، به عوض خدمتی که می‌کنند، یعنی خدمت خیمه اجتماع» (اعداد ۱۸ : ۸ و ۲۱).

اما دقت کنید! که این احکام به آن معنی نیست که اگر کسی بخواهد ده یک یا هدیه‌ای برای خداوند بگذارد، آن را به هر خادمی که می‌شناسد می‌تواند بدهد، و آن خادم نیز مجاز می‌باشد آن را به هر طریقی که بخواهد مصرف کند. همیشه برای این منظور خزانه‌ها و افرادی به عنوان مأمور وصول و خزانه‌دار از لایان تعیین می‌شده و این در تمام نسلها به همین منوال انجام می‌گردیده.

«^{۴۴} و در آن روز، کسانی چند بر حجره‌ها به جهت خزانه‌ها و هدایا و نوبرها و عشرها تعیین شدند تا حصّه‌های کاهنان و لاویان را از مزرعه‌های شهرها بر حسب تورات در آنها جمع کنند، زیرا که یهودا درباره کاهنان و لاویانی که به خدمت می‌ایستادند، شادی می‌نمودند» (نحمیا ۱۲ : ۴۴).

امروزه نیز در کلیساها باید خزانه و خزانه‌دارانی از شماسان تعیین گردند تا ده یک و هدایا، و در کل، موقوفات برای خداوند را دریافت نمایند و با اجازه رسولان یا شبانان، بر حسب مواردی که کلام خدا مشخص نموده، توزیع و مصرف نمایند.

موارد مشمول ده یک:

در کتاب مقدس تنها دو موضوع را می‌توان یافت که مشمول دادن ده یک می‌گردند: ۱- غنیمت، ۲- محصولات زمین و دام.

اولین باری که کتاب مقدس به ده یک اشاره می‌نماید مربوط به دیدار ابراهیم با ملک‌یصق، کاهن خدای تعالی بود: «^{۱۸} و ملک‌یصق، ملک سالیم، نان و شراب بیرون آورد. و او کاهن خدای تعالی بود،^{۱۹} و او را مبارک خوانده، گفت: مبارک باد ابرام از جانب خدای تعالی، مالک آسمان و زمین.^{۲۰} و متبارک باد خدای تعالی، که دشمنانت را به دست تسلیم کرد. و او را از هر چیز، ده یک داد» (پیدایش ۱۴ : ۱۸ - ۲۰).

ابراهیم از هر چیز، ده یک به ملک‌یصق می‌دهد. این هر چیز چه چیزهایی بود؟ این که چه چیزهایی بوده معلوم است که موارد زیادی بوده است، اما در این اجناس دو نکته مهم وجود دارد که آن اجناس را مشمول پرداخت ده یک نموده و می‌بایست به آنها توجه کرد:

۱. اجناسی که از آنها ده یک داده شده، غنیمت جنگی بوده،

۲. این غنیمتها حسب اراده خداوند به دست ابراهیم رسیده؛

در تاریخ کتاب مقدس می‌بینید که همیشه قوم اسرائیل در نبردهایی پیروز بوده که دست خداوند برای پیروزی آنان افراشته بوده و او دشمنانشان را به دستشان تسلیم می‌نموده. و همچنین در بسیاری از مواقع دیده می‌شود که خداوند برای قوم تعیین می‌کرد که با اموال غنیمتی چگونه برخورد کنند.

در روایت ابراهیم و وقایع دیگری که در کتاب مقدس می‌توان یافت، یکی از مواردی که به آن ده یک تعلق می‌گیرد، غنیمتی است که حسب اراده خداوند نصیب می‌گردد.

علاوه بر غنیمتِ حاصل از بخشش خداوند، وقتی که شریعت به قوم اسرائیل عطا می‌شود، در باب ۲۷ کتاب لاویان به مواردی اشاره می‌گردد که به عنوان فریضه قوم خداوند، مشمول پرداخت ده یک می‌شود: «^{۳۰} و تمامی ده یک زمین چه از تخم زمین چه از میوه درخت، از آن خداوند است، و برای خداوند مقدس می‌باشد.^{۳۱} و اگر کسی از ده یک خود چیزی فدیہ دهد پنج یک آن را بر آن بیافزاید.^{۳۲} و تمامی ده یک گاو و گوسفند یعنی هر چه زیر عصا بگذرد، دهم آن برای خداوند مقدس خواهد بود.^{۳۳} در خوبی و بدی آن تفحص ننماید و آن را مبادله نکند، و اگر آن را مبادله کند هم آن و هم بدل آن مقدس خواهد بود و فدیہ داده نشود» (لاویان ۲۷ : ۳۰ - ۳۳).

این حکم قطعی برای چیزهایی است که به آنها ده یک تعلق می‌گیرد. آن چیزهایی که مشمول ده یک می‌شود در دو گروه قرار می‌گیرد:

۱. هر نوع محصولات خوراکی که از زمین می‌روید: از سبزیجات و صیفی‌جات و نباتات گرفته تا میوه هر گونه درخت که برکت آنان را خداوند داده است: «چه از تخم زمین چه از میوه درخت.»
۲. هر نوع حیوان حلال گوشتی که شریعت خوردن آن را برای انسان مجاز دانسته: «گاو و گوسفند یعنی هر چه زیر عصا بگذرد، دهم آن برای خداوند مقدس خواهد بود.»

در تعیین ده یک از دام چنین مرسوم بوده که گله‌دار دام خود را در مسیری مشخص که حیوانات یک به یک می‌توانستند از آن عبور کنند، عبور می‌داد، و در انتهای مسیر کسی با عصا می‌ایستاد و یک به یک آنها را می‌شمرد، از هر نه دام که از زیر عصا عبور می‌کرد، دهمی با عصا برای خداوند تعیین و کنار کشیده می‌شد و به این گونه ده یک خداوند از دام معلوم می‌گردید. دهمین هر طوری که بوده برای خداوند مقرر می‌شد و دیگر مالک پیشین او، اختیاری بر آن نداشته و نمی‌توانست با دیگری تعویض نماید. به این می‌گفتند "هر چه زیر عصا بگذرد."

آن چه در کلیت کتاب مقدس مشخص است، ده یک فقط به این دو گروه از موارد تعلق می گیرد و خارج از این موارد هیچ چیز دیگری مشمول پرداخت ده یک نمی شود.

چه زمانی موعد پرداخت ده یک به خزانه خداوند است؟ خود خداوند موعد آن را سالیانه تعیین نموده است: «^{۲۲}عشر تمامی محصولات مزرعه خود را که سال به سال از زمین برآید، البته بده» (تثییه ۱۴ : ۲۲).

همیشه قوم ده یکهای خود را سالیانه به خزانه های خداوند تحویل می دادند و امروزه نیز به همان قاعده باید عمل گردد: «^{۳۵}و تا آن که نوبرهای زمین خود و نوبرهای همه میوه هر گونه درخت را سال به سال خانه خداوند بیاوریم؛^{۳۶} و تا این که نخست زاده های پسران و حیوانات خود را موافق آن چه در تورات نوشته شده است و نخست زاده های گاوان و گوسفندان خود را به خانه خدای خویش، برای کاهنانی که در خانه خدای ما خدمت می کنند بیاوریم.^{۳۷} و نیز نوبر خمیر خود را و هدایای افراشتنی خویش را و میوه هر گونه درخت و عصیر انگور و روغن زیتون را برای کاهنان به حجره های خانه خدای خود و عشر زمین خویش را به جهت لاویان بیاوری، زیرا که لاویان عشر را در جمیع شهرهای زراعتی ما می گیرند» (نحمیا ۱۰ : ۳۵ - ۳۷).

در این احکام علاوه بر ده یکها به نوبرهای محصولات زمین؛ نخست زاده حیوانات از گاوان و گوسفندان که برای اولین بار زایمان می کنند؛ نوبرهای فراوری شده از محصولات زمین؛ و همچنین فرزند نخست زاده هر یک از افراد قوم اشاره می کند که متعلق به او است.

کتاب مقدس به وضوح می گوید که ده یک به چه چیزهایی تعلق می گیرد و حال وقتی کسی خود را شبان یا مقامی بلند پایه در کلیسا معرفی می کند و بر کلیسای زیر نظر خود حکم می گذارد که می بایست هر شخص ماهیانه، یک دهم حقوق و درآمد خود را به عنوان ده یک به کلیسا بپردازد؛ علاوه بر این که حکم و آموزه او در تضاد با کلام خداوند است، آن شخص یک خادم کاذب و غلام شیطان می باشد که به جهت کلاهبرداری، کلام خدا را منحرف ساخته است.

موارد مشمول هدایا:

در خصوص هدیه هرگز نمی‌توان فقط مواردی را معرفی نمود، اما مسلماً هدیه برای خداوند می‌بایست دارای ارزش زمانی باشد. خداوند زمانی که می‌خواست تا قوم برای او هدایایی بیاورند، به مواردی اشاره نمود که برای آن زمان لازم بوده.

«و این است هدایا که از ایشان می‌گیرید: طلا و نقره و برنج،^۴ و لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان نازک و پشم بز،^۵ و پوست قوچ سرخ شده و پوست خز و چوب شطیم،^۶ و روغن برای چراغها، و ادویه برای روغن مسح، و برای بخور معطر،^۷ و سنگهای عقیق و سنگهای مرصعی برای ایفود و سینه بند.^۸ و مقامی و مقدّسی برای من بسازند تا در میان ایشان ساکن شوم.^۹ موافق هر آن چه به تو نشان دهم از نمونه مسکن و نمونه جمیع اسبابش، همچنین بسازید» (خروج ۲۵: ۳ - ۹).

آیا تنها اینها مواردی است که می‌توان به عنوان هدیه به خزانه خداوند داد؟ در ابتدا این را در نظر داشته باشید، طبیعتاً وقتی که بخواهید به کسی هدیه‌ای بدهید، به دنبال چیزی می‌گردید که مورد نیاز آن شخص و در آن زمان برایش بیش از هر چیز دیگری لازم است، تا به این نحو هم علاقه خود را به او نشان دهید و هم این که به او کمکی رسانده باشید. هیچ کس برای عزیز خود یک هدیه بی‌ارزش و ناکارآمد نمی‌برد.

حال اگر به کلام خدا و شرایط آن زمان دقت کنید، معلوم می‌گردد مواردی که خداوند در آن زمان خواسته تا برای او هدیه بیاورند، برای ساختن و برپایی هیكل مقدّس او و مصرف لاویان که به عنوان خادمین ابدی خداوند منصوب شده بودند مورد نیاز بوده. امروزه نیز برای دادن هدیه به خزانه خداوند می‌بایست آن چیزهایی که برای کلیسا و خادمین زحمتکش کلیسا مورد نیاز است، به کلیسا سپرده شود.

چه زمانی موعد دادن هدیه به خزانه خداوند است؟ هدیه موعد خاصی ندارد، حتی مقدار خاصی ندارد و به توانایی شخص بستگی دارد، کلاً دادن هدیه مربوط به اشتیاق قلبی هر فرد دارد، فقط نیکو است تا هدیه شایسته در زمان لزوم داده شود.

وقتی که موسی کلام خدا را به قوم اعلام نمود، به رغبت قلبی هر شخص نیز اشاره کرد: «^۴ و موسی تمامی جماعت بنی اسرائیل را خطاب کرده، گفت: این است امری که خداوند فرموده، و گفته است: ^۵ از خودتان هدیه‌ای برای خداوند بگیرید. هر که از دل راغب است، هدیه خداوند را از طلا و نقره و برنج بیاورد» (خروج ۳۵ : ۴ - ۵).

موارد مصرف ده یک:

بسیار شنیده شده که ایمانداران می‌پندارند ده یک و هدایا باید صرف امور خیریه و کمک به ایمانداران نیازمند گردد. این یک اندیشه کاملاً اشتباه است، هرگز خداوند اجازه نداده که ده یک و هدایا مصرفی خارج از هیکل مقدّسش داشته باشد.

در عهد عتیق زمانی که خداوند سرزمین موعود را بین یازده قبیله بنی‌اسرائیل تقسیم نمود، هیچ سهمی برای قوم لاویان در نظر نگرفت. قوم لاویان برای خداوند تخصیص داده شدند تا تمام آیام عمر خدمت هیکل مقدّس خداوند را بکنند و نصیب آنان از ده یکها و هدایا و قربانیها بوده، و سایر اسباط اسرائیل می‌بایست در رفع احتیاجات لاویان می‌کوشیدند.

«^{۲۳} اما لاویان خدمت خیمه اجتماع را بکنند و متحمل گناه ایشان بشوند، این در قرنهای شما فریضه‌ای ابدی خواهد بود، و ایشان در میان بنی‌اسرائیل ملک نخواهند یافت.^{۲۴} زیرا که عشر بنی‌اسرائیل را که آن را نزد خداوند برای هدیه افراشتنی بگذرانند به لاویان به جهت ملک بخشیدم. بنابراین به ایشان گفتم که در میان بنی‌اسرائیل ملک نخواهند یافت» (اعداد ۱۸ : ۲۳ - ۲۴).

خداوند این را یک فریضه ابدی ساخته، این به آن معنی است که در عهد جدید نیز خادمینی که دارای خدمتهای کهناتی در کلیسا هستند از دنیا نصیبی ندارند و اعضای کلیسا وظیفه تأمین تمام مایحتاج آنان را دارند و ده یک و هدایا و ... برای مصارف کلیسا و خادمین می‌باشد.

برای بیشتر روشن شدن موضوع به کتاب اعداد نگاه کنید: «^{۲۱} و به بنی‌لاوی اینک تمامی عشر اسرائیل را برای ملکیت دادم، به عوض خدمتی که می‌کنند، یعنی خدمت خیمه اجتماع.^{۲۲} و بعد از این بنی‌اسرائیل به خیمه اجتماع نزدیک نیایند، مبدا گناه را متحمل شده، بمیرند.^{۲۳} اما لاویان خدمت خیمه اجتماع را بکنند و متحمل گناه ایشان

باشوند، این در قرنهای شما فریضه‌ای ابدی خواهد بود، و ایشان در میان بنی‌اسرائیل ملک نخواهند یافت.^{۲۴} زیرا که عشر بنی‌اسرائیل را که آن را نزد خداوند برای هدیه افراشتنی بگذرانند به لاویان به جهت ملک بخشیدم. بنابراین به ایشان گفتم که در میان بنی‌اسرائیل ملک نخواهند یافت» (اعداد ۱۸ : ۲۱ - ۲۴).

خیمهٔ اجتماع، سایه‌ای از کلیسای خداوند عیسی مسیح است؛ هیچ فردی به غیر از خادمین مسح شدهٔ خداوند برای خدمت، اجازه ندارد به خدمتی در کلیسا مشغول شود؛ خداوند هیچگاه چیزی از ملکیت دنیا را برای خادمینش بر روی زمین در نظر نگرفته؛ بلکه نصیب آنان را از ده یک و هدایا و موقوفات برای خداوند تعیین نموده.

حسب کلام روشن خدا که می‌گوید: «^{۲۴} زیرا که عشر بنی‌اسرائیل را که آن را نزد خداوند برای هدیهٔ افراشتنی بگذرانند به لاویان به جهت ملک بخشیدم. ...» می‌بایست برای مصارف خادمین مسح شدهٔ خداوند تخصیص گردد و هر گونه مصرف دیگری، بر خلاف کلام خدا می‌باشد.

موارد مصرف هدایا:

در کتاب اعداد، برای موارد مصرفی هدایا نیز احکامی ذکر گردیده، که تکلیف را برای کلیسا کاملاً مشخص نموده: «^۸ و خداوند به هارون گفت: اینک من ودیعت هدایای افراشتنی خود را با همه چیزهای مقدّس بنی اسرائیل به تو بخشیدم. آنها را به تو و پسرانت به سبب مسح شدن به فریضه ابدی دادم.

^۹ از قدس اقداس که از آتش نگاه داشته شود این از آن تو خواهد بود، هر هدیه ایشان یعنی هر هدیه آردی و هر قربانی گناه و هر قربانی جرم ایشان که نزد من بگذرانند، اینها برای تو و پسرانت قدس اقداس باشد.^{۱۰} مثل قدس اقداس آنها را بخور. هر ذکور از آن بخورد، برای تو مقدّس باشد.^{۱۱} و این هم از آن تو باشد، هدیه افراشتنی از عطایای ایشان با هر هدیه جنبانیدنی بنی اسرائیل را به تو و به پسرانت و دخترانت به فریضه ابدی دادم، هر که در خانه تو طاهر باشد، از آن بخورد.^{۱۲} تمامی بهترین روغن و تمامی بهترین حاصل مو و غله یعنی نوبرهای آنها را که به خداوند می دهند، به تو بخشیدم.^{۱۳} نوبرهای هر چه در زمین ایشان است که نزد خداوند می آورند از آن تو باشد، هر که در خانه تو طاهر باشد، از آن بخورد.

^{۱۴} و هر چه در اسرائیل وقف بشود، از آن تو باشد.^{۱۵} و هر چه رحم را گشاید از هر ذی جسدی که برای خداوند می گذرانند چه از انسان و چه از بهایم از آن تو باشد؛ اما نخست زاده انسان را البته فدیّه دهی، و نخست زاده بهایم ناپاک را فدیّه ای بده.^{۱۶} و اما درباره فدیّه آنها، آنها را از یک ماهه به حساب خود به پنج مثقال نقره، موافق مثقال قدس که بیست جیره باشد فدیّه بده.

^{۱۷} ولی نخست زاده گاو یا نخست زاده گوسفند یا نخست زاده بز را فدیّه ندهی؛ آنها مقدّسند؛ خون آنها را بر مذبح بپاش و پیه آنها را به جهت هدیه آتشین و عطر خوشبو برای خداوند بسوزان.^{۱۸} و گوشت آنها مثل سینه جنبانیدنی، از آن تو باشد و ران راست، از

آن تو باشد.^{۱۹} جمع هدایای افراشتنی را از چیزهای مقدّس که بنی‌اسرائیل برای خداوند می‌گذرانند به تو و پسرانت و دخترانت با تو به فرضیّه ابدی دادم. این به حضور خداوند برای تو و ذریت تو با تو عهد نمک تا به ابد خواهد بود.^{۲۰} و خداوند به هارون گفت: تو در زمین ایشان هیچ ملک نخواهی یافت، و در میان ایشان برای تو نصیبی نخواهد بود، نصیب تو و ملک تو در میان بنی‌اسرائیل من هستم» (اعداد ۱۸ : ۸ - ۲۰).

هارون و پسرانش دارای جایگاه کهناتی بودند، جایگاهی بالاتر از لاویان که خدمت قدس‌الاقداس را می‌کردند و خداوند لاویان را نیز در خدمت آنان قرار داده بود. هارون و پسرانش نمادی از خدمت‌های ویژه کلیسا مانند: رسولان، انبیاء، شبانان، معلّمین و مبشّرین و واعظین بودند، و لاویان نمادی از خدمت شماسان کلیسا بودند.

حال خداوند تمام هدایا را نیز برای مصارف هیکل و کاهنان قدس خود مقرر فرموده بود. به این معنی که هدایا نیز نمی‌باید برای مصارف امور خیریه تخصیص گردد و نصیب کاهنان یا همان خادمین بخشیده شده به کلیسا می‌باشد که سهمی از دنیا ندارند.

ثمرات دادن ده یک:

کتاب مقدس به ما می‌آموزد که نمی‌بایست هیچگاه خدا را محک زد و امتحان نمود. در چهل روز تجربیات خداوند عیسی مسیح در بیابان، شیطان سعی نمود تا با حيله‌ای مسیح را به امتحان کردن از آن چه خدا در کلامش گفته بود به انحراف بکشاند.

«آنگاه ابلیس او را به شهر مقدس برد و بر کنگره هیکل برپا داشته، به وی گفت: اگر پسر خدا هستی، خود را به زیر انداز، زیرا مکتوب است که فرشتگان خود را درباره تو فرمان دهد تا تو را به دسته‌های خود بگیرند، مبادا پایت به سنگی خورد» (متی ۴ : ۵ - ۶).

تجربه خداوند در بیابان سرشار از نکات تعلیمی بزرگ است که منظور نظر این نوشتار نیست، ولی در این مجال فقط به موضوع امتحان کردن خداوند نگاهی می‌اندازیم. هر چند کلام خدا در خصوص پسر انجام شدنی بود، اما عمل کردن به این کلام که با وسوسه شیطان همراه بوده، در اصل به امتحان کشیدن کلام خدا بود.

جواب مسیح به شیطان یک حقیقت بسیار مهم را به ما می‌آموزد، که هرگز و تحت هیچ شرایطی نباید خدا را برای کلامش مورد امتحان قرار داد. لذا خداوند عیسی مسیح به شیطان گفت: «عیسی وی را گفت: و نیز مکتوب است خداوند خدای خود را تجربه مکن» (متی ۴ : ۷).

خدا در عهد عتیق به قوم خود گفته بود که هرگز او را مورد امتحان و سنجش قرار ندهند: «یهوه خدای خود را میازمایید، چنان که او را در مسّا آزمودید» (تثنیه ۶ : ۱۶). هرگاه که قوم از این کلام خدا تخطی نمودند و او را آزمودند، سخت تنبیه شدند و تاوان سنگینی پرداختند.

با همه وقایع هولناکی که حسب آزمودن خدا بر قوم وارد آمد و در کتاب مقدس مکتوب گردید، اما فقط در یک مورد، استثناعاً خدا از ما می خواهد تا او را مورد آزمایش قرار دهیم.

«تمامی عشرها را به مخزنهای من بیاورید تا در خانه من خوراک باشد و یهوه صوالت می گوید مرا به این طور امتحان نمایید که آیا روزنه های آسمان را برای شما نخواهم گشاد و چنان برکتی بر شما نخواهم ریخت که گنجایش آن نخواهد بود؟^{۱۱} و یهوه صوالت می گوید: خوردنده را به جهت شما منع خواهم نمود تا ثمرات زمین شما را ضایع نسازد و مَو شما در صحرا بی بار نشود» (ملاکی ۳ : ۱۰ - ۱۱).

اگر خداوند اجازه به چنین امتحانی داده برای خیریتی هست که در دادن ده یک برای ما مقرر شده است و خدا می خواهد تا آن را به وفاداران و شرکای خودش بدهد. کسی که به خزانه خدا ده یک می دهد، در حقیقت در آن برکت از خدا یافته، با او شریک می باشد، که سهم شریک خود را به جا و به موقع می پردازد. و خدا نیز سهم خود را به خادمین امین خود بخشیده. کسی که ده یک خود را به وقتش می دهد، دروازه های برکات آسمانی را به روی خودش باز و افزون می کند.

اجبار یا اختیار:

آن چه تا کنون در خصوص ده یک و هدایا گفته شده کاملاً مشخص است که دادن ده یک در زمانش، و تحت قوانین و شرایط مشخص شده، واجب و اجباری است؛ اما دادن هدیه امری دلخواه و با رغبت دل می‌باشد که در هر زمانی به هر مقدار و نوعی می‌تواند باشد.

خداوند عیسی مسیح در لوای سرزنش کاتبان و فریسیان به عملکردهای ریاکارانه آنان، به اجباری بودن ده یک نیز اشاره می‌کند: «^{۲۳}وای بر شما ای کاتبان و فریسیان ریاکار که نعناع و شبت و زیره را عشر می‌دهید و اعظم احکام شریعت، یعنی عدالت و رحمت و ایمان را ترک کرده‌اید! می‌بایست آنها را به جا آورده، اینها را نیز ترک نکرده باشید» (متی ۲۳: ۲۳).

خداوند در این کلامش به دو موضوع اشاره کرده: اول: عشر یعنی ده یک دادن، دوم: ترک اعظم احکام شریعت، یعنی عدالت و رحمت و ایمان. حال کجای این کلام باز بر واجب بودن ده یک اشاره می‌کند؟ دقیقاً در ادامه؛ خداوند در ادامه اول وضعیّت ده یک را برای آنان یادآوری می‌کند و سپس بابت موضوع دوم آنان را سرزنش می‌کند: «می‌بایست آنها را به جا آورده، اینها را نیز ترک نکرده باشید».

در سیر توالی آیات ابتدا به ده یک اشاره شده و بعداً به اعظم احکام شریعت، لذا در ابتدا نیز باید در خصوص ده یک گفته شود و سپس در خصوص اعظم احکام شریعت؛ که خداوند نیز دقیقاً چنین کرد و ابتدا در خصوص ده یک فرمود که «می‌بایست آنها را به جا آورده» فعل می‌بایست، فعلی امری بوده و گویای حکم و اجباری بودن آن است، و سپس در خصوص اعظم احکام شریعت فرمود که «اینها را نیز ترک نکرده باشید».

در خصوص هدایا موضوع کمی متفاوت است. در نوع و مقدار و زمان دادن هدیه هیچ حکم ثابتی مقرر نشده است و به عهده هر شخص گذاشته شده: «^۱و خداوند موسی

را خطاب کرده، گفت: ^۲به بنی اسرائیل بگو که برای من هدایا بیاورند؛ از هر که به میل دل بیاورد، هدایای مرا بگیرد» (خروج ۲۵ : ۱ - ۲).

اما در وقت لزوم و نیاز، خداوند در عهد عتیق برای دادن هدایا که از چه نوع و چه زمانی باشد نیز حکم کرده: ^۳«و این است هدایا که از ایشان می‌گیرید: طلا و نقره و برنج،^۴ و لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان نازک و پشم بز،^۵ و پوست قوچ سرخ شده و پوست خز و چوب شطیم،^۶ و روغن برای چراغها، و ادویه برای روغن مسح، و برای بخور معطر،^۷ و سنگهای عقیق و سنگهای مرصعی برای ایفود و سینه بند.^۸ و مقامی و مقدّسی برای من بسازند تا در میان ایشان ساکن شوم.^۹ موافق هر آن چه به تو نشان دهم از نمونه مسکن و نمونه جمیع اسبابش، همچنین بسازید» (خروج ۲۵ : ۳ - ۹).

امروزه نیز خادمین مسح شده خداوند در وقت ضرورت برای کلیسا، می‌توانند فراخوان به آوردن هدایا دهند تا کلیسای خداوند به دشواری نیفتد.

ده یک دادن لاویان:

در پایان باید این نکته مهم را نیز اشاره کرد که خود لاویان یا خادمین کلیسا که از ده یکها نصیب می‌برند همچنین باید از آن چه نصیب می‌برند، ده یک آن را به خزانه کلیسا بپردازند.

«^{۲۵} و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ^{۲۶} که لاویان را نیز خطاب کرده، به ایشان بگو: چون عشری را که از بنی اسرائیل به شما برای ملکیت دادم از ایشان بگیرید، آنگاه هدیه افراشتنی خداوند را از آن، یعنی عشری از عشر بگذرانید. ^{۲۷} و هدیه افراشتنی شما برای شما، مثل غله خرمن و پری چرخشت حساب می‌شود.

^{۲۸} بدین طور شما نیز از همه عشرهایی که از بنی اسرائیل می‌گیرید، هدیه افراشتنی برای خداوند بگذرانید، و از آنها هدیه افراشتنی خداوند را به هارون کاهن بدهید. ^{۲۹} از جمیع هدایای خود، هر هدیه خداوند را از تمامی پیه آنها و از قسمت مقدس آنها بگذرانید. ^{۳۰} و ایشان را بگو هنگامی که پیه آنها را از آنها گذرانیده باشید، آنگاه برای لاویان مثل محصول خرمن و حاصل چرخشت حساب خواهد شد. ^{۳۱} و شما و خاندان شما آن را در هر جا بخورید زیرا که این مزد شما است، به عوض خدمتی که در خیمه اجتماع می‌کنید. ^{۳۲} و چون پیه آنها را از آنها گذرانیده باشید، پس به سبب آنها متحمل گناه نخواهید بود، و چیزهای مقدس بنی اسرائیل را ناپاک نکنید، مبدا بمیرند» (اعداد ۱۸ : ۲۵ - ۳۲).

فیض، برکت، سلامتی و مشارکت روح القدس با فرزندان خدای پدر باد، در نام خداوند عیسی مسیح، آمین.

غلام خداوند عیسی مسیح: لوک رایان